

Winther: Jeg vil kun i Anledning af, hvad den ærede Minister sidst bemærkede, oplyse, at Rigsdagen, dengang den paa Finantsloven 1860—61 bevilgede den omtalte Sum, ikke gjorde det uden at henstille til Indenrigsministeriet, at det paany skulde lade foretage en Undersøgelse, førend Laanet blev givet, og jeg skal i den Henseende henvise til, hvad der staaer i Betænkningen, som findes i Folkethingstidende for den 11te Session, Tillæg B. Der staaer Side 143 temmelig langt nede paa Siden, Følgende: „Fleertallet skal derfor tilraade at bevilge Laanet mod en Forrentning af 4 pCt. og en Amortisation af 1 pCt., dog under den Betingelse, at Regjeringen efter en paany anstillet Undersøgelse maatte komme til det Resultat, at Sæby Commune, naar den faaer en Havn, efter Sandsynlighed vil være istand til at udrede Renternes og Amortisationens Beløb“. Mindretallet afveg ikke fra Fleertallet med Hensyn til denne Betragtning, men blot med Hensyn til, naar Amortisationen skulde tage sin Begyndelse. Det vil altsaa sees, at Rigsdagen ikke har saa stort et Ansvar, som det syntes, at den ærede Minister vilde lægge over paa den i denne Anledning, naar det, som jeg har oplæst, endog saa udtrykkeligt er udtalt i den Betænkning, hvortil det Endringsforslag sluttede sig, som blev vedtaget af Thinget. Det var blot denne Oplysning, jeg vilde tillade mig overfor den ærede Indenrigsminister.

Da Ingen mere begjærede Ordet, fattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 63 Stemmer.

N. Jensen: Jeg tillader mig at foreslaae, at Sagen hændises til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Uden Forhandling vedtoges dette Forslag eenstemmig med 60 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af: „Udkast til Lov angaaende Godtgjørelse for de i Aarene 1863—65 præstereede mili-

taire Tribesfordringer“. (Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 849 ff.).

N. Andersen: Idet jeg tager Ordet i denne Sag, skal jeg først takke den høitærede Indenrigsminister, fordi han saa beredvilligt har imødekomet et af Folkethinget udtalt Ønske om fra Regjeringens Side at faae dette Lovforslag forelagt. Naar jeg derefter gaaer over til med et Par Ord at betragte selve Lovforslaget, seer man jo, at dette i Meget slutter sig til Loven af 7de September 1853 om Godtgjørelse for de i Krigen fra 1848—50 præstereede Pligtkjørseler; men man møder dog strax en væsentlig Forskjel fra den nævnte Lov, og det er navnlig den, at ifølge Loven af 1853 blev Godtgjørelsen definitivt udredet af Statskassen, medens den efter det foreliggende Lovudkast skal refunderes Statskassen af Hartkornsbrugerne. Jeg for mit Vedkommende mener nu rigtig nok, at, naar man kunde i 1853 og ogsaa ved Godtgjørelsen af Militairkjørsler fra Krigen i Begyndelsen af dette Aarhundrede har kunnet lade Staten udrede denne Godtgjørelse, saa kunde man ogsaa have gjort det denne Gang; men paa den anden Side maa jeg ogsaa erkjende, at der er noget Berettiget i den høitærede Indenrigsministers Betragtning, naar han gjør gjældende, at det kjørepligtige Hartkorn ogsaa skal være Byrden ved Godtgjørelsen for Kjørslerne. Dertil kommer jo ogsaa, at det hele Spørgsmaal ganske vist kan have en ikke saa ganske ringe finansiell Betydning, idet Godtgjørelsen, efter den anslaaede Calculé, bliver ikke saa lidet over 200,000 Rdlr. og da man desforuden er paa et saadant finansielt Standpunkt, at man kun kan holde Balancen ved at trykke til overordentlig Skat, saa kan jeg ogsaa anerkjende, at man, paa samme Tid man bevilger en saadan Sum, ogsaa er betænkt paa Midlerne til at dække den. Men paa den anden Side har den antydede Forskjel ogsaa den væsentlige Betydning for dem, der skulle modtage Godtgjørelsen, at denne i Virkeligheden bliver ikke saa lidet ringere, end den synes at blive efter Lovudkastet. Vel kan man sige, at hvad der gaaer ud af Statskassen, gaaer ogsaa ud af den enkelte Skatteydners Lomme,